

رئیس سازمان بسیج مستضعفین عنوان کرد

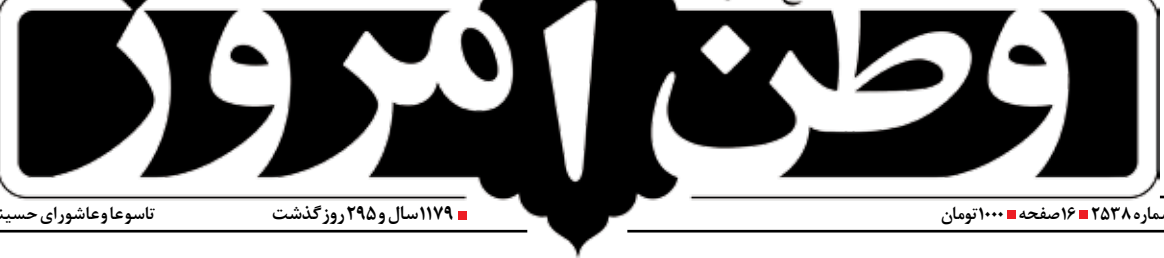
فعالیت ۱۸ هزار گروه جهادی تا پایان سال ۹۷

صفحه ۲

سه‌شنبه ۲۷ شهریور ۱۳۹۷ ■ ۸ محرم ۱۴۴۰ ■ ۱۸ سپتامبر ۲۰۱۸ ■ سال دهم ■ شماره ۲۵۳۸ ■ ۱۶ صفحه ■ ۱۰۰۰ تومان

روزنامه صبح ایران

VATANEMROOZ.IR

به بهانه سی‌امین سالگرد درگذشت
شهریار شعر فارسی

از شعرش شاعر تر است

صفحه ۱۳

■ شهریار از تبریز تا کربلا

تاسوعا و عاشورای حسینی و شهادت حضرت اباعبدالله الحسین و یاران باوفای‌شان را تسلیت می‌گوییم

یادداشت امروز

غمنامه آگاهی تاریخی

روزگار قریبی است!

■ محمدرضا کردلو

۱- «در زمان کدام پادشاه، بحرین از خاک ایران جدا شد؟» کسی که مراحل اولیه شرکت در یک مسابقه تلویزیونی را گذرانده و احتمالا از پس آزمون‌هایی هم برآمده، جواب این سوال را نمی‌داند. یکی از گزینه‌های فرآیند پاسخ به سوالات در مسابقه «رنده باش» شبکه ۳، این است که حاضران در استودیو برنامه پاسخ‌های خودشان را اعلام کنند. شرکت‌کننده می‌تواند نظر آنها را بپذیرد یا نپذیرد. نیمی از حاضران در استودیو هم پاسخ این سوال را نمی‌دانند. گزینه‌ها اینهاست: «ظفرالدین شاه، شاه اسماعیل، محمدرضاپهلوی، ناصرالدین شاه». تنها ۵۲ درصد حاضران پاسخ سوال را می‌دانند: پاسخ «محمدرضا پهلوی» است.

۲- «هر کاری که بتواند اراده مردم بحرین را به نحوی که نزد همه جهانپان به رسمیت شناخته شود نشان دهد، خوب است». این جملات محمدرضا پهلوی است وقتی از مذاکره با عربستانی‌ها فارغ شده بود. با قطعی شدن و تسلیم شدن شاه در مساله حاکمیت ایران بر بحرین، این موضوع در صحن علنی مجلس به رای گذاشته می‌شود. به گواهی تاریخ ۱۹۰ نماینده مجلس شورا از این جدایی رضایت دارند. تنها یک نماینده مخالفت می‌کند. هویدا بعدها مصاحبه‌ای می‌کند: بحرین دختری بود که باید شوهر می‌دادیم! «مثال» تلخ‌تر از «حادثه» است. بیانیه اعلام استقلال بحرین در تاریخ ۱۴ آگوست ۱۹۷۱/۲۳ مرداد ۱۳۵۰ منتشر شد. پیش از اعلام استقلال، مجلس سنای شاهنشاهی با ۱۸۷ رای موافق و تنها ۴ رای مخالف، حمایت خود از این اقدام دولت وقت ایران را علنی کرده بود. مخالفت‌هایی نیز در ایران و بحرین رخ داده بود که بشدت از سوی ساواک در ایران و حاکم جزیره بحرین سرکوب شده بود. دولت ایران نیز تنها یک ساعت پس از استقلال بحرین، آن را به رسمیت شناخت!

۳- مرداد امسال، چهل‌وهفتمین سالگرد جدایی بحرین از ایران بود، که گذشت، یعنی عمر این واقعه به ۵۰ سال نرسیده است اما ۵۰ درصد از یک نمونه جمعیتی که احتمالا از جماعت بی‌سوادی نیز گزینش نشده‌اند، پاسخ این سوال را نمی‌دانند: «در زمان کدام پادشاه، بحرین از خاک ایران جدا شد؟» چرا؟

۴- چندی پیش در مراسم تشییع ضیاءالدین دری حضور پیدا کردم. یکی از سخنرانان مراسم وداع با «دری» خانم میرزا زارعی بود. او از آنچه «اینستاگرامی شدن تاریخ» می‌خواند، انتقاد کرد و در پاسداشت «دری» گفت: «به احترام کسی که تاریخ را همان‌طور که بود، روایت کرد کلاه از سر برمی‌داریم». به این جمله که می‌رسم مطمئن می‌شوم ما حتی تاریخ را همان‌طور که بود، روایت نکردیم، یا کم روایت کردیم، یا روایت کردیم و شنیده نشد، یا صدای بوقچی‌های «تاریخ اینستاگرامی» آنقدر بلند بود که اجازه نداد «روایت تاریخ» به گوش ایرانیان برسد. آنقدر که حتی محمدجواد ظریف در «حالا خورشید» بر سر ماجرای «تقسیم خزر» به مخاطبی که احتمالا تحت تأثیر ترکه پهلوی قرار گرفته نهیب می‌زند کدام تقسیم خزر؟؛ «یا خزر یک دایره است که یک خط وسط آن نصب کنیم. در دوران شاه به خاطر عدم خودباوری آن حکومت، به‌رغم وابستگی شدید به غرب، دولت شوروی اجازه نمی‌داد از خط موهومی که از آستارا به حسینقلی نصب می‌شد و موهوم بود، رد شوند که می‌شد ۱۱ و خرده‌ای درصد و اجازه نمی‌دادند حتی کشتی‌های ما عبور کند. در همان زمان در باکو برای ۷۰ سال نفت استخراج می‌شد، در سواحل قزاقستان برای ۷۰ سال نفت استخراج می‌شد، آیا یک قطره به ایران دادند که برخی ادعا می‌کنند خزر مشاع بوده و باید منابعش مشاع تقسیم می‌شده است» و البته همه اینها تاریخ است. آگاهی تاریخی است. که اینستاگرامی نیست. که مجازی نیست. که ساخته و پرداخته صفحه‌های منتسب به سعودی نیست. که کسی برای درست کردن‌شان پول نگرفته است. و مگر می‌شود «حقیقت» را و «تاریخ» را با پول درست کرد؟

۵- چند روز پیش یک گفت‌وگو در شبکه‌ای ماهواره‌ای در ایران سر و صدا کرد و حرف مهمی در آن زده شد: «تعداد زنانی که قبل از انقلاب فقط سواد خواندن و نوشتن داشتند، ۳۲ درصد بود امسا امروز ۳۰درصد زنان ایران تحصیلات دانشگاهی دارند».

ادامه در صفحه ۱۲

پرونده «وطن امروز» برای **یوم‌العباس** بزرگ‌ترین میعادگاه عاشقان حسینی در کشور

غوغای مکتب

گفت‌وگوی «وطن امروز» با استاد ولی‌الله کلامی‌زنجانی، شاعر و مدیحه‌سرای اهل بیت

رجز یوم‌العباس همان آرمان‌های انقلاب است

گفت‌وگوی «وطن امروز» با بهلول حبیبی زنجانی شاعری که این روزها آوازدهش به خارج از مرزهای ایران رسیده است

همه از عشق ابوالفضل سخن می‌گویند...

صفحه ۱۳

ایران با شهادت شور و شعور حسینی

مردم را ناامید نکنید آقای روحانی!

■ حسن رضایی

نگاه‌امروز

و شرایط کنونی چگونه می‌توان به دولت کمک کرد؟! آقای رئیس‌جمهور می‌گوید: «امروز معروفی بالاتر از امید دادن به مردم در مسیر استقامت و متکبری بیشتر از ایجاد هراس و اضطراب در دل مردم آن هم به طور نابجا و غلط وجود ندارد... اگر ایستادگی کرده و به مردم روحیه بدهیم، هزینه ملت را کاهش داده‌ایم اما اگر ترس، هراس و ناامیدی ایجاد کنیم، هزینه ملت را بالا برده‌ایم و چه کاری ضدانقلابی‌تر از این که ما در صفحه اول روزنامه‌ها، سایت‌ها و خبرگزاری‌ها و رسانه‌های خود، در دل مردم هراس ایجاد کنیم». در مقابل، عباس عبیدی، تحلیلگر سیاسی اصلاح‌طلب گفته است: «دولتی که نزدیک به ۲ ماه بدون سخنگو است و چند وزارتخانه آن با سرپرست اداره می‌شود، دولتی که در شرایط حساس کنونی سفیرش در کشور مهمی چون چین مشخص نیست، مردم به چه چیزی باید امیدوار باشند؟»

در میانه این دو اظهارنظر اما حق را باید به کدام یک داد؟ به نظر می‌رسد گشت زدن در تاریخ، بهترین راه برای یافتن پاسخ این سوال باشد. همین آقای عبیدی، فروردین ماه ۹۶ در ویژه‌نامه نوروزی روزنامه دولتی ایران، با نگارش یادداشتی مفصل، در اشاره به برجام می‌نویسد: «در مجموع اگر این دولت همین یک دستاورد را در کارنامه خودش داشت، باز هم به آن نمره قبولی تعلق می‌گرفت!» این یعنی طبق منطق مضحک جناب عبیدی و دوستانش، حالا هم دیگر هیچ اعتراضی درباره عملکرد دیگر وزارتخانه‌های دولت، نباید منطقی و پذیرفته باشد، چ‌را که قبول یا رد دولت، تنها در گرو وزارت امور خارجه بوده است!

از نظر این افراد تا همین دیروز، تمام دولت منحصر در برجام بود و از طرفی، حالا هم که در روزنامه‌های‌شان می‌گویند دولت در مساله بر هم خوردن برجام تقصیری نداشت. پس دیگر جای چه گلابی‌های می‌ماند؟ عبیدی در ادامه همان یادداشت نوشته است: «دومین دستاورد مهم دولت را در جلوگیری از تورم می‌دانم، البته خارج کردن اقتصاد از رکود ویرانگر دولت پیش نیز گام مهمی بود! و امیدوارم رشد اقتصادی سال گذشته

و افزایش اشتغال آن در سال‌های آینده نیز ادامه یابد». واقعیت اما این است که اگر با عینک معیوب امتثال عبیدی به مسائل ملی نگاه نکنیم، نه آن‌وقت خوشدلانه از انعقاد برجام ذوق می‌کنیم و نه حالا در ۱۸۰ درجه آن‌طرف‌تر(!) اساسا منکر وجود هر گونه امید خواهیم شد. نخستین روزنه برای دیدن امید اما همین است که ما تمام موفقیت و شکست خود را پای وزارت امور خارجه ننویسیم.

بساد کردن وزارت امور خارجه و دادن وزنی بیش از واقعیتش به آن، می‌تواند ما، جناب آقای عبیدی، رئیس‌جمهور و جامعه را ولو به فاصله کوتاهی، دچار همین مواضع پارادوکسیکال کند. تعویض یکباره درس کربلا از مذاکره به مقاومت و ایستادگی نیز از عوارض همین باد کردن‌هاست! نقاط امید واقعی و غیرواقعی اما در شرایط حاضر چیست؟ اگر از همین گذشته نزدیک درس گرفته باشیم، می‌دانیم اولاً نقاط امید بسیار زیاد است و ثانیاً این نقاط امید به هیچ‌وجه در جیب اروپا و دموکرات‌های آمریکانیتست.

تحریم‌ها به کنار، ولیکن اقدامات سراسر اشتباه دولت در بازار ارز خوب ما را شوکه کرد! هدایت نقدینگی عظیم موجود در کشور به سمت صنایع کوچک و متوسط- که معمولاً کاربر هستند تا سرمایه‌بر و اشتغال بیشتری ایجاد می‌کنند- تزریق بخشی از این نقدینگی به حوزه صنایع پایین‌دستی نفت و گاز، کم کردن خیر عباس آخوندی از سر وزارت راه و هدایت بخشی از نقدینگی کشور به حوزه مسکن، برنامه‌ریزی منسجم برای در اختیار گرفتن بازار کشورهای منطقه در صنایع مختلف و انعقاد پیمان‌های پولی دوجانبه با کشورهای متعدد، همه راهکارهای دم‌دستی و ممکنه هستند که می‌تواند اقتصاد ما را به فاصله کوتاهی تکان دهد تا بالاخره از آن رکودی که عباس عبیدی در یادداشت سال ۹۶ ما را از آن خارج کرده بود، واقعا خارج شویم! تمام این امیدها اما می‌تواند با منحصر کردن نمره قبولی دولت در عملکرد محمدجواد ظریف، تبدیل به یأس شود. همان کاری که رسانه‌های اصلاح‌طلب این روزها بشدت در حال انجام آن هستند!

در شبکه‌های اجتماعی

@vatanemrooz

شهادت حضرت ابا عبدالله الحسین علی‌ه السلام و یاران ایشان تسلیت باد

«از نشانه‌های خوشنامی و نیک‌بختی، همنشین با خردمندان است»

"امام حسین علی‌ه السلام"

بانک اقتصادنوین

ENBANK

با هم، برای هم

☎ ۰۲۱-۴۸۰۳۱۰۰۰
www.enbank.ir
eghtesadnovinbank
eghtesadnovin_bank